

Stjernen.

A. Ebbeson, Redaktør

Alt Bladet vedkommende saasom: Indben deler, Adressforandringer o. s. v. adresseres „Stjernen“ Dannebrog, Nebraska.

Penge kan sendes i „Money Order“, Post Note, Bank-Note eller i Registreret Breve.

„Stjernen“ er det billigste danske Blad i Amerika; for hver blot \$1.25 om Aaret, men sendes vel at mærke kun mod Kortbudsbetaling. 3 Uger efter Forlagsiden kan sendes forsendelsen, og man har da at abonnere paany, hvis man fremdeles ønsker Bladet.

Til Klubber paa fem Abonnenter sendes „Stjernen“ et Aar for \$5.00, eller blot \$1.00 hver.

Kolf, som ønsker at gøre sig bekendt med „Stjernen“, vil paa forlangende faa Bladet frit tilsendt i 3 Uger, og ved Indsendelsen af 15 Cents i Stamps, i 8 Uger. Ved Udsagnet af denne Tid kan sendes forsendelsen om ikke bestilt paany.

„STJERNENS“ AGENTER.

„Stjernen“ kan bestilles hos efternævnte Herrer, der som vore Agenter er bemyndigede til at modtage og forrette for Abonnementspenge.

A. Fr. Hansen, General-Agent, Cedar Rapids, Iowa.
Rejsende Agent: Chr. Michelsen fra Cheyenne, Wyo.

Chr. Mohr, Christensen Greenwood, Cass Co., Neb.
H. R. Hansen, Hampton, Neb.
A. Jensen 56 Warren St., Bridgeport, Conn.

C. S. Christensen, Fremont, Neb.
Chr. Johnson, Minden, Neb.
H. Christensen, Clarkson, Kansas.
C. S. Mobby, Deerfield, Dane Co., Wis.
P. Paulson, U. P. Depot, Cheyenne, Wyo.
Erik Knudsen, Davenport, Lancaster Co., Neb.
M. Bager, Akron, Colo.

Fotograf C. S. Smith, North Platte, Wyo.
Jens Jensen, 1907, 27 e. & Burdette St., Omaha, Neb.
Albert Christensen, Thurman, Arapahoe Co., Colo.

A. P. Johnson, 816 16. Ave., Council Bluffs, Iowa.
Marinus Eridsen, Canton, Fresno Co., California.

A. P. Smith, Cozad, Neb.
Argemunter eller manglende Eksemplarer faas ved Agenterne naar Henvendelse derom sker titide.

Vi anbefale til Læserens omhyggelige Gjennemlæsning Cleveland's Budskab til Kongressen, der findes paa Bladets Indside. Man kan ganske uindgyddet Indtryk, at Budskabet kort og godt er et Indlæg til Afsættelse af den enkelte Guldmonet's Oprettelse. Ganske vist maa enhver oprigtig Borger dele den Bevisning over Landets ulkkelige Hæmsøvelsen, som Præsidenten udtaler. Men Præsidentens Beskrivelse af Situationen er jo kun en Gjentagelse af, hvad der har staet i Aviserne, saa den kunde han gjerne have sparet. Det er Redningsmidlet Borgeren spejder efter med samme Joer som den stibbrudne efter Planten. Men naar det kommer til det Punkt at anbefale et Middel — saa har Cleveland kun kort og godt det, ubetinget at opheve Sherman-Loven. Det forekommer os, at Cleveland her har forspildt en gylden Chance til at indlægge sig uadødelig Berømmelse. En alvorlig Krise hænger over Landet, og dets Borgere, særlig Handelsstanden, ser forventningsfuldt hen til Landets overste Embedsmænd, der har sammenkaldt Kongressen med Paalæg om at gøre noget for at afhjælpe Gienbigheden. Og naar det saa kommer til Handling, til det afgørende Øjeblik, viser Hødingen sig bankerot paa Naad og Midler. Sherman-Loven skal opheves. Godt nok! — men hvad saa? Skal man ikke indkomme noget Krao paa et cirkulerende Middel? Skal vi nøjes med en Guldcirkulation paa 2—\$3 pr. Individ? Skal vi vende tilbage til Fortidens Tull-handel?

Artiklen „Frihed eller Trældom,“ der findes i forrige No. af „Stj.“, bringer Forfatteren N. Jepsen en Skildring af Arbejdsforholdene her til Lands, der desværre kun alt for nøje passer med Sandheden. Men vi er bange for at hans Opfordring til betragte danske Arbejdere om at rejse tilbage til Danmark snarere stammer fra den nyankomne første orange Indtryk af dette forunderlige Land, end fra en sand Forstaaelse af, hvad det tjener til vore Landsmænds sande Gavn. Bladets ældre Læsere kan betragte, at vi ikke hører blandt dem der praler Amerika himmelhøjt; tværtimod, vor Pen er altid rede til at kritiserer den megen Raadsløshed og Uretfærdighed, her florerer. Men naar det kommer til det Punkt, at afgjøre, hvor de bedste Anledninger findes for den ubemidlede, saa kan vi under det gamle Lands Forhold kun se en smal Staalramme, indenfor hvilken den almuesødte Mand maa bevæge sig. Amerika er og bliver Anledningsernes Land, og selv om

Frihedens Himmel for Øjeblikket tilhæles af Nederdrægtighedens Taage, saa er det dog en Tilfredsstillende, en Haabets Spore at vide, at der er Mulighed for at borttrøe det værdige Dækk og atter faa Vejledning til at aandre frit og nyde Sporet af Frihedens blaa Himmel i større Udstrækning end det kan ske i noget Monarki.

Saa heller skal vi tilhæmme Mr. Jepsens Opfordring til Danst-Amerikanere om at slutte sig sammen i broderligt Forhold for at behæmpe den Undertrykkelse, der for Tiden materer Amerika.

Kongressen.

„Vi agter ikke at noget politisk Parti skal overleve den Dag, det lægger sin konfiskerende Haand paa Amerika i Englands Interesse ved at opheve Solvopbrægningen her i Landet, og mine demokratiske Venner i Osten, vi byder Eder Forvel det Øjeblik I gør det.“

Disse betydningsfulde og mindeværdige Ord udtalte Kongressmand Richard P. Bland i Repræsentanternes Hus, da Debatten om det store Pengespørgsmaal aabnede i Fredags. Lad Lærerne mærke sig denne Udtalelse, thi den er et Udtryk fra Demokratiet i Vesten og Sydten. Den Bifaldsfulde, som hilse dette Kampsignal godtgjorde, at den store Solvopbræger har et væsentligt Element inden det demokratiske Parti med sig. Det bragte et stort Medlem i Kongressens Hus til at indse den Sandhed, at den alvorlige Krise i det demokratiske Partis Tilværelse siden Slaveristriden nu er indtraadt, og at Spaltingen i 1893 lig Spaltingen i 1861, vil ske ifølge geografiske Afgrænsninger.

Den foregaaende Aften var man kommen til Enighed om Forhandlingsordenen. I Overensstemmelse hermed julede Mr. Wilson ved Samlingens Aabning i Fredags Forslag om Sherman-Lovens ubetingede Ophævelse, d. v. s., han foreslog at den nuværende Solvlov skal opheves uden at sætte nogen anden Solvlov i dens Sted. Paa Solvmandens Begne fulgte Mr. Bland dette Forslag med en Resolution, der bestemmer, at Wilsons Forslag om Ophævelse skal tages under Behandling og at der afses 14 Dage til almindelig Debat igjennem Afstemningen toges. Denne Forretningsorden er frugtet af en Forhandling mellem Guldmændene og Solvmandene, og det giver sidste Vejledning til at forlange Afstemning over Forslagene om Fremtønting efter forskellige Forhold samt med at det garanterer Guldmændene en eventuel Afstemning over det oprindelige Forslag om Sherman-Lovens Ophævelse. Saaledes er da Udvalget klar for Fremtønting med Arbejdet for Husets vedkommende.

Derefter fulgte flere Taler, der udmærkede sig ved stærke Følelser og stor Meningsforthel inden Partirækker. Demokraten Rayner fra Maryland, som repræsenterer Cleveland's Politikk, var ærlig nok til uforbeholdent at erklære sig for Guldmændenes, under nuværende Tilstand, og han fremskillede sit Partis Anskuelse i det stærkeste Lys muligt.

Bland elektrificerede Huset med sin Udmærkelse om, at det demokratiske Parti ikke længer vilde kendes ved Guldsolvene, hvis de flattede det sidste Drama i Solvets Demonetisation, og Lase Pence, den unge Solvrepræsentant fra Colorado, leverede en af de stærkeste Jomfrustaler; man i det sidste Decennium har hørt i Kongressen, muligvis med Undtagelse af den store Soldat, der gjorde Kongressmand Bryan fra Nebraska berømt i Hjør.

Rayner fra Maryland talte i en lidenskabelig Tone. Han var, sagde han, inde for Shermanlovens Ophævelse uden noget Forbehold eller nogen anden Lov i Stedet. Han var imod at Regjeringens skulde monte en eneste Unse Solv mere, hverken efter nuværende Forhold eller selv om Dollaren blev gjort til Gange saa stor. Han erklærede, at han ikke var fjendelig stemt mod Solvet, men paa ingen Maade vilde han tillade dets Prægning uden international Doersenskomst, thi intet Land kan gøre dette uden Ruin for sig selv. Han latterliggjorde Solvretterne, og sagde at Skatkommissionen fungerer som deres Pantelaanere, og et saadant Finanssystem, der efter hans Mening er opbygget ved politiske Kneb, maa bortsejes af Lovhuggerne. Shermanloven havde fremkaldt en Rød, Gienbighed og Forretningstilstand, der i de højeste Toner krævede dens Ophævelse. Han ønskede Solvloven afskaffet fordi den beskytter Minejeren paa Gærmens Befolkning. Og i denne Durgit hans Ordflom, der var mere præget af Lidenskab end Fornuft.

Mr. Bland vilde appellere til Kongressen om at faa fast ved Bimetallismen og ikke aflyde Pengejødernes Be-

folinger. Frankrig har i de sidste 70 Aar ydet Verden et Vægemiddel efter et forhold af 15½ af Solv mod 1 af Guld. Efter dette Forhold har Frankrig vedligeholdt de to Metaller Lighed over hele Verden. Dette er Bevis for at For. Stater let kan gøre det samme efter et forhold af 16 mod 1. Etulde Europa nægte at anerkende dette Metalforhold vilde det derved borttoende fra sig enhver Solvproducerende Nations Handel. Men England kunde, vilde Taleren sige, taale Tabet af denne Handel. Tilvøise ikke. Det væsentlige Europa vilde blive tounget til at anerkende den amerikanske Standard, eller miste sin Handel med For. Stater og alle sivilerede Lande. For. Stater er Verdens bedste Marked for europaiske Forfættelse og dette Marked kan Europa ikke afsætte, derfor det ikke akcepterer Solv til samme Værdi som de For. Stater. Monometallismen ved godt, at naar For. Stater optager den frie Prægning af Guld og Solv efter et rimeligt Forholdstal, vil Spørgsmaalet dermed være afgjort. Dette Spørgsmaal er ikke alene alvorligt for For. Stater, men den gamle Verdens undertrykte Folkelærd ser henimod os efter den Redning, der skal frigjøre hele Verden. Med sin uhyre Rigdom, Industri og Energi har de For. Stater Brug for en Pengeangbe, der er lige med Englands, Tyslands og Frankrigs tilfælde, og hele den sivilerede Verden maa vente sin fremtidige Pengeforsyning fra os. „Dg dog,“ udbrød han med Hefighed, „forlanger man her af os, at vi skal lagge Konfiskationens Blodhaand paa millioner af vor Befolkning for at tilfredstille Englands Graaighed. Vil Kongressen gøre dette? Vil I trade under Jod Ederes eget Folks Interesse, og afdøle Verden af et af de ædle Metaller, simpelthen for at stille Wall Streets Roolly? Det kan ikke — maa ikke ske.“ (Bifald.)

„Jeg taler for Massen af Befolkningen i Mississippidalen og Befolkningen vestenfor, naar jeg siger, at I skal ikke gøre det.“ (Fornyet Applaus.)

„Dg den Borger eller det Parti, der tager sig for at gøre det, vil i rette Tid blive nedtrampet i Jordammens Støv. Jeg taler for Demokrat, men dog for Amerikaner, der er hævet over Demokratiet. (Beholdende Applaus paa Gulvet og i Gallerierne.)

„Saavidt det staar i vor Magt, agter vi ikke at noget Parti skal leve, der vil lægge sin konfiskerende Haand paa Amerika i Europas eller Englands Interesse. Dette kan lyde som en hoard Tale; men jeg siger Eder, I Osten's Demotater, at vi liger Ederfarvel naar I gør dette. Vi faar ved det Punkt, hvor det skal afgjøres, om vi skal stilles eller følges ad.“

Mr. Pence, det nye populistiske Kongressmedlem fra Colorado, var den næste Taler, og han havde næppe udtalt sin første Sætning, inden han tilbød sig Husets ubelte Opmærksomhed. Ingen anden Mand har vakt en saadan Opfist sig sin første Tale. Han beklagede, at hans Kollega, Rayner fra Maryland, var bleven i den Grad paavirket af Storladspresen, at han ansaa Befolkningen i Vesten som Ublændinge. Han fattede ikke Meningen med den ærede Talers Erklæring om, at Skatkommissionen fungerer som Pantelaanere for Solvretterne; men maaste Mr. Rayner var mere hjemme i Pantelaanersaget end han, eller maaste Anskuelsen blev sig fra, at Skatkommissionen har for Skik at drive Jode-træff med de Folk, som har Solv af fælde. Da det demokratiske Parti i 1884 samlede i Konvention, erklærede det, at Guld og Solv er Grundlovens Penge, og er et cirkulerende Middel, som uden Tab kan konverteres til saadanne Penge. Dette betød Gjenoptagelse af Spørgsmaalingen efter det gamle Forhold, og blev saaledes opfattet af Solvproducenterne. Men under den fireaarsige Administration blev det ikke gjort et eneste Forsøg paa at remonetisere Solvet. Den paafølgende republikanske Administration var i denne Henseende ikke bedre. Folket i Colorado var blevet flog paa, at de to Partiers Platforme kun er gjøglenne Vabding, og derfor havde det i Løbet af det sidste Aar sluttet sig til den uafhængende Bevægelse.

Vore forhistoriske Forfædre.
Ved H. Colbad.

Blandt alt det som Menneskets energiforstander Naad spiser med i vore Dage, staar Spørgsmaalet om Menneskets egen Oprindelse og Udvikling og det hule Menneskesamfund's fremadskridende Organisation, som noget af det første. Man søger at blive bekendt med Menneskets Naturhistorie. Den gamle bibelske Forklaring om Mennesket skabt i Guds Billede, lydfri, førende en lykkelig Tilværelse under de skønne Paradisets løvfulde, røggede Krøner, er snart i Færd med at forvinde.

En stor Tanke er i vort Aarhundrede født til Verden, Udviklings-teorien nemlig. Dens magtige Sejrsdrag gennem Bidskabens Rige, er et af de mærkelige og mest opsigtsvækkende Tilbrøge i vore Dage. Den Tanke at opfatte Tilværelsen som en Udvikling, lægger man nu til Grund for de forskellige videnskabelige Undersøgelser. Den koster Lys over meget af det, som forhen var mysligt og gaadefuldt.

Man bestræber sig for at gaa freat til Begyndelsen og finde Urformerne, og saa for Menneskets vedkommende. Man ligesom søger efter Civilisationens Rødder i de forskellige Jordlag. Her findes nemlig Levninger af Slægter, som er uddøde, længe før enhver streven Historie er bleven til. Og ved Hjælp af disse Levninger søger man at finde ud det forhistoriske Menneskets Levevis og Livsbetingelser.

Man opfatter ikke længere Mennesket som en falben Halvgud. Man finder derimod at Urmenesket har været en raa Biltmand, bekræftet af dyriske Drifter, uden finere Følelser, med snevert Synskreds og ringe Indbildningskraft. Han stod ikke højt over de vilde Dyr, som han laa i stadig Kamp med. Hans Baaben og Redskaber bestod af Stene (som oftest Flint), i Begyndelsen raat udsplæde, senere tilhuggede. Han flakke om i Sløvene og ernærede sig ved Jagt, eller tog Ophold ved Strandbredderne og Fjoder og levede af Vildbyr. Ved Kysterne finder man endnu paa forskellige Steder Afkastbrynger, „Kjøkkenmøddinger“, hvor flere Mennesker maa have haft Ophold i længere Tid.

Det forhistoriske Menneske kendte i lang Tid ikke til Brugen af Bue og Pil. Efterhaanden som han fik bedre Vaaben, fik han ogsaa bedre Betingelser i Kampen for Tilværelsen, idet han derved lettere kunde modstaa de magtige Dyr, som fandtes i denne sjarne Tidperiode.

Et stort Fremstridt blev gjort, da man lærte at bruge Jiden og som efter at forfærdige Pottemagerarbejde.

I Begyndelsen levede Mennesket som de vilde Dyr uden fast Bolig, søgte Ly i Grotter, under Klipper eller i Huler. Det sidste Tilflugtssted havde han dog frugt for, da det ofte var optaget af magtige Dyr, som man nødig gav sig i Kost med.

Hvor nær disse gamle Biltmand end stod Dyret, var de dog frugtet af en lang, meget langsom fremadskridende Udvikling, og de har gjort deres tid at berede kommende Slægter en behageligere Tilværelse.

Efterhaanden udvikledes Menneskets Intelligent. Han blev Tekniker med Hensyn til Udarbejdelsen af sine Vaaben. Følgen heraf var, at han ikke nu længere behøvede at ofre alle sine Kræfter ubelukkende paa at opholde og værne om selve det materielle Liv. Han fik Tid til Tankning. Fra nu af gik Fremstridet hurtigere for sig. Mennesket blev Agerdyrker og skaffede sig Husdyr. Han lærte at grave kunstige Huler, som han behøvede. Senere opførte han Huse paa Pale, der var nedrammede i Fjoder og Søer. Han kunde saaledes sidde i sit eget Hus og sige gennem en Vem, man havde anbragt i Gulvet.

Palebygningernes Menneste, mener man, levede umiddelbart for den historiske Tid. Han har vore nyttige Husdyr og Kornsorter, kan forfærdige et Slags grovt Brød og sandsynligvis og arbejdsde Wasser opbyder alt for at sikre sig mere Frihed, bedre Boliger og kraftigere Høde; samtidig sætter Nationerne med sjælden Enstemmighed alt ind paa at forvandle sig selv til Kanonføde. Det er aldeles som om Profesoren og Kjøbmanden og Arbejderen, medens de spænder deres Netværk til det yderste under det daglige Stræv for at udvinde større Behovsmæssighed, for den menneskelige Tilværelse her paa Jorden, alle er enige om, at de maa gaa til Sengs i Panzer-Plade. Det Billede vilde være højt komisk, hvis det ikke var saa forfærdeligt. Og endnu kan der intet Tegn mærkes til at vi er naaet til Enden. Alle er enige om, at en Dag maa det have en Ende. Men det har man sagt hver Dag i de sidste tyve Aar, og for hver Dag er det kun bleven værre og værre.

Være end nu kan det ikke blive; Mennesket og Penge ere allerede lige meget udbente til det yderste; men ingen kan sige os, om ikke denne skrækkelige Tilstand kommer til at vare i tyve Aar til. Der findes ikke den Statsmand i Europa, som kan udtale en Plan til almindelig Afsøbning, end lige drive den igennem. Der findes ikke den store Læder i Europa, som virkelig rejser Kravet paa Afsøbning. Kan der naaves en Nation, der vilde samtykke i at afsøbes? Dette er væsentlig ingen Triumf for den menneskelige Viddom. Men

Herodot har en interessant og meget oplysende Beskrivelse af en Landsby i en Sø:

„Midt i Blandet er Brædder sammenføjede paa lange Bæle, en smal Gang tra Fjældene danner den eneste Bro dertil. I lang Tid have Borgerne paa fælles Beføltning nedrammet Bælene, som bærer Brædderne og derefter have de vedligeholdt dem ved følgende Lov: Saafnaet en Mand gifter sig, maa han nedbrænde tre Bæle...; men enhver af dem tager flere Hustruer. De bo paa følgende Maade: Hver Mand har paa disse Brædder en Hytte, hvori han boer, og i denne Hyttes Gulv er der en Faldbør, som vender ned mod Søen. Børnene bindes ved den ene Fod med Sivbaand for ikke at falde i Søen. Deres Heste og Lastdyr fodre de med Fijf, hvoraf der er saa stor Overflodighed, at man, naar Døren aabnes, og en Kurv sænkes ned ved et tyndt Reb, ikke behøver at lade den være ret længe i Søen for at faa den fyldt op igjen.“

I Vinteren 1853—54 gjorde man vigtige Fund af Palebygninger i Jürischersien i Schweiz. Det gav Udgravningen Bind i Sejlene.

Whoming, Nebr., 9. Aug., 1893.

Fr. Redaktør!

Vor ærede Landsmand Christian Michelsen var herne i Nebraska City, og jeg havde ogsaa Fornøjelsen af at være til Stede og høre hans Foredrag, som var meget interessant. Da han drøftede Spørgsmaalet om Arbejdsforholdene nu, saa indrømmer jeg med ham, at det snart ser ud i Amerika, som det gjorde i Frankrig i Ludvig den 16. Tid, da Folket begyndte at mangle Brød, og han bad det æde Græs. Enhver ved vistnok, at den store Ludvig maatte tage Følgerne, deraf, og det var vistnok ikke efter hans Kogebog, da han maatte lade sit Hoved falde for Sken. Det ser ud til at Arbejderne paa mange Pladser her i Amerika bliver luddt det samme som i hine Dage; thi Minerne og Fabrikkerne staar stille, men det vilde vistnok blive haardt om man gjorde ved Cleveland. Nej, saa er jeg med paa Michelsens Forslag, at gøre det ved at slutte os til Folkpartiet og se om vi ikke paa den Maade kan faa det fornuddet. Og det er Vejen at jeg forlod vor Landsmand Michelsen er. Nu ønsker jeg Fr. Michelsen maa gøre Strid for Strid fremad mod det store Maal, han har sat sig, nemlig Arbejdernes Frigjørelse.

Nu en venlig Hilsen til ham og Bladets Personale.

Andrew Christensen.

Tilstanden i Europa.

Hvilket sørgeligt Stuepil frembyder ikke Europa for Øjeblikket. Europas Folk gjør Forordning paa et Slags Monopol paa Civilisationen. Undenfor England har hver Nation udspjmt sine Øvner til det yderste for at forberede sig til en Krig, som alligevel aldrig kommer. Alt, som kan opholdes af Energi og Penge paa hele Jorden, ofres paa at skabe en Sikkerhed, som dog intet Steds sales betrygget, skjønt den for Tiden intet Steds er aabent truet, men tværtimod stadig garanteres ved en Doersflodighed af Forsikringer om, at alle kan nærre de mest fredelige Hensigter. Og Civilisationsværket gaar sin Gang. Hver Dag bringer nye Fremstridt i Verdensfab og menneskelig Komfort; de arbejdende Wasser opbyder alt for at sikre sig mere Frihed, bedre Boliger og kraftigere Høde; samtidig sætter Nationerne med sjælden Enstemmighed alt ind paa at forvandle sig selv til Kanonføde. Det er aldeles som om Profesoren og Kjøbmanden og Arbejderen, medens de spænder deres Netværk til det yderste under det daglige Stræv for at udvinde større Behovsmæssighed, for den menneskelige Tilværelse her paa Jorden, alle er enige om, at de maa gaa til Sengs i Panzer-Plade. Det Billede vilde være højt komisk, hvis det ikke var saa forfærdeligt. Og endnu kan der intet Tegn mærkes til at vi er naaet til Enden. Alle er enige om, at en Dag maa det have en Ende. Men det har man sagt hver Dag i de sidste tyve Aar, og for hver Dag er det kun bleven værre og værre.

Være end nu kan det ikke blive; Mennesket og Penge ere allerede lige meget udbente til det yderste; men ingen kan sige os, om ikke denne skrækkelige Tilstand kommer til at vare i tyve Aar til. Der findes ikke den Statsmand i Europa, som kan udtale en Plan til almindelig Afsøbning, end lige drive den igennem. Der findes ikke den store Læder i Europa, som virkelig rejser Kravet paa Afsøbning. Kan der naaves en Nation, der vilde samtykke i at afsøbes? Dette er væsentlig ingen Triumf for den menneskelige Viddom. Men

man kan ikke sige, at Nationerne mere udstikker til at løse sine Mellemreuder ad Diplomatiens Vej. De arrangeres jo hver Uge, og paa Kongresser hvor hele Europa er repræsenteret er der jo bogstaveligt talt ingen Mellemreuder. Men Folk gaar alligevel hver Uge i Sengs i fuld Røsting og naar om Meningen op med Revolutionen i Hænde. Og til deres Dødsdømt gaar de ikke, de omhyggeligt har undersøgt, om de væbnede Røver lurer i Nærheden. Dan dette til Stue kan ende, som det sigte. Men en Ting er sikkert, og det er, at et saa befrydligt og samfundssørgeligt Stuepil har Hilsen til drig været Vidne til.

Bejledning til Hjemrejsende.

Det er ej vor Mening at tiltrække den Ta forlade dette Land og vende Standinavien, men paa Grund af Mangel paa Arbejde og daarligere Betingelser er Udvalget for Fremtiden lys, og det er derfor ikke at undras at mange Landsmænd kaster deres Hjemover.

Der er for Øjeblikket omtrent en million arbejdslose Mennesker i Amerika, og dette Antal forøges dagligt med Tusinde, og hvad Vinteren vil bringe disse ulkkelige Mennesker er det godt at vide.

Derfor du er uden Arbejde maa du te har Udfigt til at erholve noget fald og muligvis har i Tanker henad Eder aaret at gøre en Tur hjem til dit gamle Land, vil vi raade dig til at rejse hjem og ikke vente til Efteraarsforretningen gyynder at rafe paa Havet. Hjemrejsingen Agent for A. Mortensen's Rejse paa den Vads, hvor du lever, da du bedst i blot at kjøbe Billet til Chicago.

Tag godt Vare paa dine Penge. Erfaringen i denne Tid viser, at den Bank ramler sammen efter den anden er det ikke værd at bringe Bankpost til dig med dig, men hellere kontante Penge. — Hav kun nogle faa Dollars sammen og opbevar Resten paa et andet sikkert Sted. Tag Waagepaa som strækker til for Rejsen til Chicago, thi det er dyrt at kjøbe Billet til Amerika og undertiden er der heller ikke Tid til. Indlad dig ikke forneget med dine mede, som du morder paa Vejen, hold vaagen hele Turen. Naar du ankommer til Chicago, da lad din Kuffert ve staaende paa Jernbanestationen, og en Politibetjent om den rigtige Vægtvort Kontor; tag dig godt for at enhver, som tilbyder dig Hjælp og Raad og som maatte udgive sig for at være vor Agent. Vi holder ingen Agenter paa Stationerne, ej heller „Nummers“ De som fremstiller sig saaledes, er de alle i Raareklæder.

Naar du ankommer til vort Kontor Nr. 140 E. Kinzie Street, da lad os efter Nummeret, om det er 140, og du kommer indenom, vil du finde Guldmænd, som er villige til at hjælpe dig tilrette paa bedste Maade. Du kan i Billet med hvilken som helst Kasse, du ønsker, lige vi transporterer dine Penge frit, lige til den er vel ombord i Skibet, som du agter at rejse med.

Vi har altid godt Rejsefælskab, og vort Kontor kan du ombytte dine amerikanske Dollars med norske, danske, svenske Kronebæder, og selv om du Banker i Amerika skalde gaa faldt, du intet Tab.

Striv efter vor Eftersigelse der meddeler Oplysning om alle de Afsang, og underret os om, naar du hører du ønsker at rejse, og vi skal give dig alle fornødne Oplysninger.

A. Mortensen & Co.

Generalagenter,
140 E. Kinzie Street, Chicago, Ill.

Garantret Kur.

Vi bemyndiger vor ærterede Dr. King's New Discovery med Læring, Høste og Forfærdelse paa denne Betingelse. Hvis du lider af Høste, Forfærdelse, eller noget Lungestrubelse eller Brykstrubelse, og vil kjøbe dette Middel efter Anvisningen, og som du efter en grundig Prøve ikke bliver nogen Forbedring, da kan du bringe Flasken tilbage og faa dine Penge tilbage. Vi kunde ikke gjøre dette Tab. Hvis du ikke vilde at Dr. King's New Discovery er vidt at alle paa Kuffert aldrig. Prøveflasker frit i Stockholm. Store Flasker 50 Cents \$1.00.

„(Normannen,“

Bejledning til Hjemrejsende.

Det er ej vor Mening at tiltrække den Ta forlade dette Land og vende Standinavien, men paa Grund af Mangel paa Arbejde og daarligere Betingelser er Udvalget for Fremtiden lys, og det er derfor ikke at undras at mange Landsmænd kaster deres Hjemover.

Der er for Øjeblikket omtrent en million arbejdslose Mennesker i Amerika, og dette Antal forøges dagligt med Tusinde, og hvad Vinteren vil bringe disse ulkkelige Mennesker er det godt at vide.

Derfor du er uden Arbejde maa du te har Udfigt til at erholve noget fald og muligvis har i Tanker henad Eder aaret at gøre en Tur hjem til dit gamle Land, vil vi raade dig til at rejse hjem og ikke vente til Efteraarsforretningen gyynder at rafe paa Havet. Hjemrejsingen Agent for A. Mortensen's Rejse paa den Vads, hvor du lever, da du bedst i blot at kjøbe Billet til Chicago.

Tag godt Vare paa dine Penge. Erfaringen i denne Tid viser, at den Bank ramler sammen efter den anden er det ikke værd at bringe Bankpost til dig med dig, men hellere kontante Penge. — Hav kun nogle faa Dollars sammen og opbevar Resten paa et andet sikkert Sted. Tag Waagepaa som strækker til for Rejsen til Chicago, thi det er dyrt at kjøbe Billet til Amerika og undertiden er der heller ikke Tid til. Indlad dig ikke forneget med dine mede, som du morder paa Vejen, hold vaagen hele Turen. Naar du ankommer til Chicago, da lad din Kuffert ve staaende paa Jernbanestationen, og en Politibetjent om den rigtige Vægtvort Kontor; tag dig godt for at enhver, som tilbyder dig Hjælp og Raad og som maatte udgive sig for at være vor Agent. Vi holder ingen Agenter paa Stationerne, ej heller „Nummers“ De som fremstiller sig saaledes, er de alle i Raareklæder.

Naar du ankommer til vort Kontor Nr. 140 E. Kinzie Street, da lad os efter Nummeret, om det er 140, og du kommer indenom, vil du finde Guldmænd, som er villige til at hjælpe dig tilrette paa bedste Maade. Du kan i Billet med hvilken som helst Kasse, du ønsker, lige vi transporterer dine Penge frit, lige til den er vel ombord i Skibet, som du agter at rejse med.

Vi har altid godt Rejsefælskab, og vort Kontor kan du ombytte dine amerikanske Dollars med norske, danske, svenske Kronebæder, og selv om du Banker i Amerika skalde gaa faldt, du intet Tab.

Striv efter vor Eftersigelse der meddeler Oplysning om alle de Afsang, og underret os om, naar du hører du ønsker at rejse, og vi skal give dig alle fornødne Oplysninger.

A. Mortensen & Co.

Generalagenter,
140 E. Kinzie Street, Chicago, Ill.

Garantret Kur.

Vi bemyndiger vor ærterede Dr. King's New Discovery med Læring, Høste og Forfærdelse paa denne Betingelse. Hvis du lider af Høste, Forfærdelse, eller noget Lungestrubelse eller Brykstrubelse, og vil kjøbe dette Middel efter Anvisningen, og som du efter en grundig Prøve ikke bliver nogen Forbedring, da kan du bringe Flasken tilbage og faa dine Penge tilbage. Vi kunde ikke gjøre dette Tab. Hvis du ikke vilde at Dr. King's New Discovery er vidt at alle paa Kuffert aldrig. Prøveflasker frit i Stockholm. Store Flasker 50 Cents \$1.00.